

store Opgave — ny, ændrede Planer, og i Samlingen 1886—1887 blev det 2det Lovforslag angaaende denne Sag fremlagt paa Grundlag af de ny Planer fra Theophilus Hansen. Det gik ud paa, at Christiansborg skulde genopføres efter disse ændrede Planer. Theophilus Hansen havde imidlertid i eet Punkt ikke kunnet bøje sig for de Anskuelse, der havde gjort sig gældende i Landstinget. Han mente af arkitektoniske som af praktiske Hensyn at maatte holde Rigsdagshuset uden for Slottet. Hans ændrede Plan gik ud paa Genopførelse af de tre Fløje af Christiansborg uden Tilføjeelse af den fjerde, men bibeholdt et særskilt Rigsdagshus. Omkostningerne beregnedes til 4,900,000 Kr. for Slottet og 2 Millioner for Rigsdagshuset.

Da dette blev forelagt i Landstinget, fandt man sig der ikke tilfredsstillet derved, og i Stedet for et Forslag om Genopførelse af Slottet udarbejdede man et tredje Lovforslag, nemlig om Nedsættelse af en Kommission, eller — som den til Afveksling blev kaldt — en Komite, som skulde tilvejebringe Planer og foretage Bedømmelse deraf. Lovforslaget blev sendt over til Folketinget og vedtaget af dette; det var det, som blev til Lov den 1. April 1887. Denne Lov om Nedsættelse af en Komite giver tillige Grundlaget for Komiteens Arbejde. Med Hensyn til Bygninger siger den nemlig, at den fjerde Fløj skal genopføres, og Loven siger fremdeles, at Rigsdagen skal anbringes i Fløjen ud til Slotspladsen. Med Hensyn til de Øjemed, som skulle fyldestgøres, bestemmer Loven, at der i Slottet skal tilvejebringes Kongebolig, Kongerepræsentationslokaler, Lokaler for Højesteret og Lokaler for Rigsdagen. Omkostningerne skulle holdes inden for 6 Mill. Kr. Denne Lov blev altsaa vedtagen og udkom den 1. April 1887. Inden Aaret gik til Ende, fremkom det fjerde Lovforslag, dog kun om Forlængelse af en Tidsfrist; det blev til den 28. December 1887.

Komiteen traadte derefter sammen, den udskrev Konkurrence, modtog Planer, underkastede dem en Bedømmelse, og afgav sin Beretning den 22. November 1888. Der var indkommet til Komiteen 32 Planer. Af disse udtog Komiteen 7 som de bedste, og af disse 7 udtog den igen 2, som vare tjenlige — ikke til at bygges efter, men til at lægge til Grund for ny Overvejelser med Hensyn til den endelige Plan. Komiteen fandt nemlig, at medens der var fremkommet meget dygtigt, var der ikke en eneste af de 32 Planer, som var egnet

til, at der derefter kunde bygges. Medens Komiteen altsaa af de indkomne 32 Planer til sidst frasigtede saa mange, at der kun blev to tilbage, som skulde tages under Overvejelse, udtalte Komiteen, at den under sine Overvejelser var kommen bort fra det Grundlag, som var givet ved Loven af 1. April 1887, idet den var kommen til den Anskuelse, at det maaske dog var rigtigst at opføre en særskilt Rigsdagsbygning.

Efter at denne Beretning var afgiven i Efteraaret 1888, foreslog Regeringen i Samlingen 1888—89 paa Finansloven en Bevilling af 30,000 Kr. til Bearbejdelse af de to Planer, som vare ansete for de bedste. Dette Forslag blev imidlertid i Løbet af Samlingen taget tilbage. I den næste Samling, 1889—90, foreslog Regeringen paa Finansloven 40,000 Kr. bevilgede til samme Øjemed. Denne Bevilling blev imidlertid nægtet. I Samlingen 1890—91 foresloges atter 40,000 Kr. bevilgede til Bearbejdelse af de nævnte Planer, hvilket ligeledes blev nægtet. Det samme gentog sig i Samlingen 1891—92.

Saaledes stod man altsaa ved Udgangen af Samlingen 1891—92, og der hengik da en Tid af 6 Aar, uden at der blev rørt ved Sagen. Saa fremkom i 1898—99 Regeringen med et nyt Lovforslag, det femte i Rækken, atter i Landstinget. Det gik ud paa, at der paa ny skulde nedsættes en Kommission til Tilvejebringelse af Planer og Overslag. Medens dette Lovforslag direkte kun gik ud paa Nedsættelsen af en Kommission, gav det ligesom Loven af 1887 et Bygningsgrundlag, for saa vidt nemlig som det bestemmer, at der i det genopførte Christiansborg Slot skal tilvejebringes Kongebolig, Repræsentationslokaler for Kongen, Lokaler for Rigsdagen og — om muligt — Lokaler for Højesteret. Dette Lovforslag blev noget ændret i Landstinget og gik derpaa over til Folketinget. I Folketinget blev det imidlertid henlagt.

Dermed slutter hele denne lange Række af Tilløb til at faa Christiansborg-Opgaven løst. Naar Forsøgene ikke have ført til noget, saa har Aarsagen dertil ingenlunde været den — det kan man sige med Sikkerhed — at Folket ikke har villet have Christiansborg Slot genopført, ej heller den, at Landet ikke ansaas for at have Evner til at bære Udgifterne derved, men der har været to andre Sæt af meget betydende Aarsager. Det ene er Opgavens Vanskelighed, og denne Vanskelighed kan atter føres tilbage til flere Kilder. Det er jo ikke helt ny Bygninger, som skulle